

მე მივიღე ისლამი როგორც სარწმუნოება
ისე, რომ არ დამიკარგავს რწმენა იესუ
ქრისტეს (მშვიდობა მასზე) ან
ყოვლისშემძლე ღმერთის რომელიმე
წინასწარმეტყველის მიმართ

„უთხარი, ჰეი წიგნის ხალხო! მოდით
საერთო სიტყვებზე შევთანხმდეთ: რომ
არავის ვუფარავთ თაყვანს, გარდა
ალლაჰისა, და არ ვუკავშირებთ მას
არავის...“
(ყურანი 3:64)

მოამზადა:
მუჰამედ ალ-საიედ მუჰამედი

**[წიგნიდან: „რატომ უნდა დავუჯეროთ ისლამის
წინასწარმეტყველს მუჰამედს (მშვიდობა მასზე)?“]**

[Why Believe in the Prophet of Islam, Muhammad (peace be upon him)?]

ჩვენს სათაურზე დაყრდნობით: [მე მივიღე ისლამი როგორც სარწმუნოება ისე, რომ არ დამიკარგავს რწმენა იესუ ქრისტეს (მშვიდობა მასზე) ან ყოვლისშემძლე ღმერთის რომელიმე წინასწარმეტყველის მიმართ.], ჩნდება კითხვა:

რატომ არის ისლამი სარგებელი და გამარჯვება? და როგორ შეიძლება რწმენა არ დავკარგო იესუ ქრისტესადმი (მშვიდობა მასზე) ან სხვა წინასწარმეტყველებისადმი?

პირველ რიგში, აუცილებელია, რომ ადამიანი თავისუფალი იყოს პირადი ვნებებისა და მიკერძოებულობისგან, რათა სარწმუნო საკითხებს მიუდგეს რაციონალური და ლოგიკური გონებით — როგორც ამას აღიარებს ჯანსაღი გონება — და გამოიყენოს ფიქრის უნარი, რომელიც ალლაჰმა (ღმერთმა) ადამიანებს განსაკუთრებული წყალობით მიანიჭა.

ეს განსაკუთრებით მნიშვნელოვანია რწმენის საკითხებში: რწმენა ღმერთში — უზენაეს შემოქმედში — და იმ რწმენაში, რომლის გამოც ადამიანი ანგარიშვალდებულია თავის უფალთან.

ამან უნდა უბიძგოს ადამიანს, სწორად განასხვავოს ქეშმარიტება და ცრუება და ბუნებრივი მიდრეკილებით აირჩიოს ის რწმენა, რომელიც შეეფერება ღვთის სიდიადესა და სრულყოფილებას.

ადამიანი იგრძნობს ისლამის ღირებულებას და სარგებელს მაშინ, როცა თვითონ იხილავს მტკიცებულებებს მისი ქეშმარიტების შესახებ და არგუმენტებს, რომლებიც ადასტურებს წინასწარმეტყველ მუჰამედის (მშვიდობა მასზე) გზავნილს, რომელიც მოვიდა, რათა ამ რწმენაში მოუწოდოს ადამიანებს.

ასეთი ადამიანი აღიღებს ალლაჰს იმ გზის ჩვენებისთვის, რომელიც მას ქეშმარიტი სარწმუნოებისკენ მიუძღვნა — ისლამისკენ — მას შემდეგ, რაც დაანახა მისი ქეშმარიტება და წინასწარმეტყველის გულწრფელი მოწოდება.

მოკლედ რომ ვთქვათ, ამ მტკიცებულებებიდან და დამადასტურებელი არგუმენტებიდან ზოგი ასეთია:

პირველ რიგში: წინასწარმეტყველი მუჰამადი (ალლაჰის მშვიდობა და კურთხევა მასზე) ცნობილი იყო თავისი ხალხში ბავშვობიდანვე გამორჩეული ზნეობრივი თვისებებით. ეს თვისებები ნათლად აჩვენებს ალლაჰის სიბრძნეს მისი წინასწარმეტყველებად არჩევაში. ამ თვისებათა შორის ყველაზე მნიშვნელოვანი იყო მისი სიმართლე და სანდოობა. წარმოუდგენელია, რომ ადამიანი, რომელიც ცნობილია ამ სათნოებებით — იმდენად, რომ მას ამ თვისებებზე დაყრდნობით მეტსახელებიც კი ეწოდა — უარყოფდეს სიმართლეს და ტყუილს ეუბნებოდეს თავის ხალხს, მით უმეტეს, რომ ტყუილი ეთქვა ალლაჰზე წინასწარმეტყველებისა და მაცნეობის პრეტენზიით.

მეორე: მისი მოწოდება (მშვიდობა მასზე) სრულად შეესაბამება ბუნებრივ ინტუიციასა და საღ გონებას. ამაში შედის:

☞ მოწოდება რწმენისკენ, რომ არსებობს ღმერთი — ერთადერთი ღვთაება, უზენაესი და ყოვლისშემძლე.

☞ მოწოდება, რომ არავის უნდა შევთხოვდეთ და არავის უნდა ვეწამოთ გარდა მისი — არც ადამიანებს, არც ქვეებს, არც ცხოველებს, არც ხეებს...

☞ მოწოდება, რომ არავინ უნდა იყოს შიშის ან იმედის წყარო, გარდა მისისა.

როდესაც ადამიანი ჩაფიქრდება კითხვაზე: „ვინ არის ის, ვინც შექმნა მე და შექმნა მთელი ეს სამყარო?“ ლოგიკური პასუხია, რომ ის, ვინც შექმნა ეს უზარმაზარი სამყარო და ყველა არსება, აუცილებლად უნდა იყოს ძალმოსილი და ძლევამოსილი ღმერთი — რომელმაც შექმნა ყოველივე არსებულისგან არარსებობიდან.

რადგან აბსურდია ვიფიქროთ, რომ არარსებულმა რამემ რაიმე წარმოშვა.

როდესაც იგი დაუსვამს კითხვას: „ვინ შექმნა ამ შემოქმედ ღმერთს?“

და თუ ვთქვათ, რომ პასუხია: „კიდევ ერთი ღმერთი, რომელიც ძლიერია და აღსავსე ღილებით“ — მაშინ ადამიანი აღმოჩნდება უსასრულო ციკლში, სადაც იგი კვლავ და კვლავ იმავეს ჰკითხავს. ამიტომ ლოგიკური დასკვნა ასეთია:

არსებობს ერთი ერთადერთი შემოქმედი ღმერთი, რომელსაც არ ჰყავს შემქმნელი — ის არის საწყისი, უძველესი და მისი ძალა აბსოლუტურია. ის ქმნის ყველაფერს არარსებობიდან და ამ უნარის მქონე მხოლოდ ის არის.

ამიტომ ის არის ქეშმარიტი ღმერთი — ერთადერთი, განუმეორებელი, ერთადერთი, ვინც ღირსია თაყვანისცემისა.

გარდა ამისა, შეუფერებელია ვიფიქროთ, რომ ღმერთი ცხოვრობს შექმნილ ადამიანში, რომელიც იძინებს, შარდავს და განავლის გამოყოფა სჭირდება.

იგივე ვრცელდება ცხოველებზეც (როგორიცაა ძროხები და სხვები), მით უმეტეს, რომ მათი საბოლოო ბედი არის სიკვდილი და მყრალი ლეშად ქცევა.

📖 (ტოხოვთ იხილოთ წიგნი:

„მშვიდობიანი დიალოგი ჰინდუსსა და მუსლიმს შორის“)

“A Quiet Dialogue between a Hindu and a Muslim”.

☞ მოწოდება, რომ არ უნდა გამოვსახოთ ღმერთი ქანდაკებებში ან სხვა გამოსახულებებში, რადგან ის ზედმეტად აღმატებულია, რომ შეესაბამებოდეს ადამიანის წარმოდგენებს ან ხელოვნურ გამოსახულებებს, რომლებიც მათი სურვილებითა და შეზღუდული აღქმით იქმნება.

📖 (ტოხოვთ იხილოთ წიგნი:

„მშვიდობიანი დიალოგი ბუდისტსა და მუსლიმს შორის“)

“A Peaceful Dialogue Between a Buddhist and a Muslim”.

☞ მოწოდება იმისა, რომ ღმერთი განვწმინდოთ შვილის ყოლის საჭიროებისგან, რადგან იგი არის ერთიანი, არავისგან დაბადებული და, შესაბამისად, არ სჭირდება შვილის ყოლა.

თუ ვთქვათ, რომ მას ჰყავს შვილი — რა შეაჩერებდა მას იმისგან, რომ

ჰყოლოდა ორი, სამი ან მეტი შვილი?

ეს კი აუცილებლად მიგვიყვანს იმ დასკვნამდე, რომ მათაც მივაწეროთ ღვთაებრიობას, რაც თავის მხრივ გამოიწვევს თაყვანისცემისა და ლოცვის გადანაწილებას მრავალ „ღმერთზე“.

☞ მოწოდება იმისა, რომ ღმერთს არ მივაწეროთ შეუფერებელი, სამარცხვინო თვისებები, რომლებიც მოიძებნება სხვა რწმენებში, მათ შორის:

- იუდაიზმსა და ქრისტიანობაში ღმერთის აღწერა, თითქოს იგი ინანებდა ადამიანის შექმნას (დაბადება 6:6) (ქრისტიანული ბიბლია შეიცავს ებრაულ წერილებს, როგორც ძველი აღთქმის ნაწილს).

ნანობაც და სინანულიც მოდის შეცდომიდან — რაც კი ხდება შედეგების უცოდინრობის გამო.

- ისლამი მოწოდებს ღმერთისგან ყოველი სისუსტის გამორიცხვისკენ, მაგალითად: ის, რასაც იუდაიზმი და ქრისტიანობა ამბობენ, რომ ღმერთი დაისვენა ცისა და ქვეყნის შექმნის შემდეგ (გამოსვლა 31:17) — და თითქოს თავისი ენერგია აღიდგინა (ინგლისური თარგმანით).

დასვენება და ენერგიის აღდგენა კი მხოლოდ დადლილობისა და დაუძლურების ნიშანია — რაც ალლაჰის მიმართ შეუფერებელია და შეუმდგარ შეხედულებას წარმოადგენს.

📖 *გთხოვთ იხილოთ წიგნი:*

"შედარება ისლამს, ქრისტიანობას, იუდაიზმს შორის და არჩევანი მათ შორის".

"A Comparison Between Islam, Christianity, Judaism, and The Choice Between Them".

☞ მოწოდება იმისა, რომ ღმერთი განვწმინდოთ რასიზმის თვისებისგან — რადგან ის არ არის, როგორც იუდაიზმი ამტკიცებს, რომელიმე ინდივიდის ან ჯგუფის ღმერთი. ისევე, როგორც ადამიანები ბუნებრივად არიან მიდრეკილნი საკუთარი შემოქმედის მიერ უარყონ და შეიძულონ რასიზმი, შეუძლებელია, რომ ეს თვისება მიეწეროს თავად ღმერთს, რომელმაც ეს ბუნებრივი მიდრეკილება ჩასვა მათ არსებაში.

☞ მოწოდება რწმენისკენ ალლაჰის სიღიადში, სრულყოფილებასა და სილამაზეში, რაც მოიცავს:

მისი ძალის უსაზღვროობას, სიბრძნის სრულყოფილებას, ცოდნის ყოვლისმომცველობას

☞ მოწოდება რწმენისკენ ღვთიურ წიგნებში, წინასწარმეტყველებში და ანგელოზებში.

ამ რწმენას ღამაში ანალოგია მოჰყავს:

ეს ანალოგიას ავლებს მანქანასა და ადამიანს შორის. როგორც მანქანა თავისი რთული ნაწილებით საჭიროებს ინსტრუქციის სახელმძღვანელოს თავისი შემოქმედისგან, რათა განემარტოს მისი მუშაობა და გამოყენება და თავიდან იქნეს აცილებული მწყობრიდან გამოსვლა (რაც თვითონ შემოქმედის არსებობის აღიარებასაც გულისხმობს), ასევე ადამიანი — რომელიც ბევრად უფრო რთულია, ვიდრე ნებისმიერი მანქანა — საჭიროებს სახელმძღვანელოსა და მიმართულებას, მიმართულების წიგნს, რომელიც განმარტავს მის ქცევას და ემსახურება მის ცხოვრებაში წესრიგის დამყარებას მისი შემოქმედის მიერ დადგენილი პრინციპების შესაბამისად. ეს ხელმძღვანელობა ადამიანს მიეწოდება ღმერთის წინასწარმეტყველთა მეშვეობით, რომლებიც თავად ღმერთმა აირჩია თავისი გამოცხადებების გადასაცემად იმ ანგელოსის მეშვეობით, რომელიც დაჯარიმებულია ღმერთის კანონებისა და სწავლებების ფორმით გამოცხადებების გადმოცემით.

☞ მოწოდება, რომ ავამადლოთ ღვთის წინასწარმეტყველების სტატუსი და ღირსება — და განვწმინდოთ ისინი იმ სამარცხვინო ქმედებებისგან, რომლებიც მათ მიეწერებათ სხვა რწმენებში — ქმედებები, რომლებიც შეუფერებელია არამარტო წინასწარმეტყველისთვის, არამედ უბრალო ღირსეული ადამიანისთვისაც კი.

მაგალითად:

- იუდაიზმი და ქრისტიანობა აბრალებენ წინასწარმეტყველ აარონს, რომ მან კერპს — ხბოს გამოსახულებას თაყვანი სცნო და არამარტო — მაშენებელი ტაძარიც იყო და უბრძანა ისრაელის ძეებს თაყვანი ეკათ მისთვის (გამოსვლა 32).

- ასევე, მათ მიაწერენ, რომ წინასწარმეტყველ ლოთმა დალია ალკოჰოლი, შემდეგ კი თავის ორ ქალიშვილს დააორსულა და მათგან შვილები ჰყავდა (დაბადება 19).

ალლაჰის მიერ არჩეულ წინასწარმეტყველთა და მაცნეთა გაკრიტიკება ნიშნავს თავად ალლაჰის არჩევანის კრიტიკას — თითქოს ის არ იცნობდეს დაფარულს და დაკლებული იყოს სიბრძნით, რადგან აირჩია ადამიანები, რომლებიც არ იმსახურებენ მიბაძვას, მაშინ როცა წინასწარმეტყველები უნდა იყვნენ ყველა ადამიანისთვის სინათლის მჩენი გზის ლამპრები.

ამას ერთი ლოგიკური კითხვა მოსდევს:

თუ წინასწარმეტყველები და მაცნეები თავად ვერ გადაურჩნენ იმ უზნეობებს, რაც მათ მიეწერება სხვა რწმენებში — როგორ უნდა გადაურჩნენ მათ მათი მიმდევრები?

ეს გახდება საბაბი, რომ ადამიანები იგივე უზნეობებში ჩავარდნენ და მათი გავრცელება ნორმად იქცეს.

☞ მოწოდება რწმენისკენ სასჯელისა და საზღაურის დღეში (გადაწყვეტის დღეს) — როცა ყველა ქმნილება აღდგება სიკვდილის შემდეგ და დაიწყება ანგარიშვალდებულება.

ვინც ირწმუნა და კარგი საქმეები ჩაიდინა, ის მიიღებს დიდ და მარადიულ ჯილდოს ნეტარ ცხოვრებაში, ხოლო ვინც ურწმუნოებით და ბოროტებით ცხოვრობდა — ის დაისჯება მკაცრი სასჯელით საწამებელ ცხოვრებაში.

☞ მოწოდება მართალი კანონმდებლობისა და ამალღებული სწავლებისკენ, ასევე წარსული რელიგიების მრწამსში არსებული დამახინჯებების გამოსწორებისკენ. მაგალითად:

-ქალი:

იუდაიზმი და ქრისტიანობა მიაწერენ ევას (ადამის მეუღლეს), რომ მან აცდუნა ადამი და აიძულა აეჭამა აკრძალული ხის ნაყოფი (დაბადება 3:12) და ამიტომ ღმერთმა დასაჯა ის ორსულობისა და მშობიარობის ტკივილებით — და ასევე დასაჯა მისი შთამომავლობა (დაბადება 3:16).

ყურანი კი ნათლად განმარტავს, რომ ადამი ცდუნდა შაითანის (ეშმაკის) მიერ, და არა თავისი ცოლის მიერ: [სურა ალ-არაფი: 19-22], [სურა ტაჰა: 120-122]. ასე ისლამმა გაანთავისუფლა ქალი დამცირებისგან, რაც წინა რელიგიებში იყო გავრცელებული.

ისლამი მოვიდა ქალის პატივისცემის მოწოდებით მისი ცხოვრების ყველა ეტაპზე. მაგალითად:

წინასწარმეტყველმა მუჰამედმა (მშვიდობა მასზე) თქვა:

„ექვეოდით ქალებს კეთილად“ [ბუხარი].

ასევე თქვა:

"ვისაც ჰყავს ქალიშვილი და არ ასამარებს მას ცოცხლად, არ აყენებს მას შეურაცხყოფას და არ ანიჭებს თავის ვაჟს უპირატესობას მის მიმართ, ალლაჰი თავის წყალობით შეიყვანს მას სამოთხეში ამ ქალიშვილის გამო." [აჰმადის რგოლით].

- ომები:

იუდაიზმსა და ქრისტიანობაში მრავალი ომის ისტორია გვხვდება, რომელიც წამახალისებს ყველაფრის განადგურებას — ჩვილების, ქალების, მოხუცების, მამაკაცების ჩათვლით (მაგალითად: იესო ნავესის წიგნი 6:21 და სხვ.).

ეს სულისკვეთება ხსნის თანამედროვე მკვლევანების წყურვილს და გენოციდებზე გულგრილობას — (როგორიცაა ის, რაც პალესტინაში ხდება).

ისლამში კი ომშიც კი ჩანს წყალობა და ზნეობა:

კატეგორიულად აკრძალულია დალატი, ჩვილების, ქალების, მოხუცებისა და არამებრძოლების მოკლა.

მაგალითად, წინასწარმეტყველმა მუჰამედმა (მშვიდობა მასზე) თქვა:

„ნუ მოკლავთ ჩვილს, ბავშვს, ქალს ან მოხუცს“ [ალ-ბაიჰაკის რგოლით].

ის ასევე მოწოდებს ტყვეებისადმი სიკეთეს, თუნდაც ისინი მტრის მხარეს იბრძოდნენ, და კრძალავს მათთვის ზიანის მიყენებას.

 (გთხოვთ იხილოთ წიგნი:

„ისლამის სწავლება და მისი გადაწყვეტილებები წარსულისა და აწმყოს პრობლემებზე“)

“Islam's Teachings and How They Solve Past and Current Problems”.

მესამე: სასწაულები და უჩვეულო მოვლენები, რომლებიც ღმერთმა მოახდინა წინასწარმეტყველ მუჰამადის (მშვიდობა მას) მეშვეობით, რათა ის ყოფილიყო მტკიცებულება ღვთის მხარადჭერისა მისთვის. ეს სასწაულები იყოფა შემდეგნაირად:

- შესაგრძნობი სასწაულები, მაგალითად წყლის ამოღინება წინასწარმეტყველის (მშვიდობა მას) თითებიდან — რაც უმნიშვნელოვანესი როლი შეასრულა მორწმუნეთა წყურვილით დაღუპვისგან გადარჩენაში არაერთ შემთხვევაში.

- არამატერიალური (სულიერი) სასწაულები, მაგალითად:

- მისი ლოცვებზე პასუხები, როგორიც იყო მისი ლოცვა წვიმისთვის და ის მალევე მოვიდა.

- წინასწარმეტყველება დაფარულ საკითხებზე:

მაგალითად, წინასწარმეტყველ მუჰამადმა (მშვიდობა მას) იწინასწარმეტყველა ეგვიპტეს, კონსტანტინოპოლისა და იერუსალიმის დაპყრობა და მუსლიმთა ხელისუფლების გავრცელება. მან ასევე იწინასწარმეტყველა აშქალონის (ფალესტინაში) დაპყრობა და მისი შეერთება დაზასთან (ისტორიულად ცნობილი როგორც დაზა-აშქალონი), როცა თქვა:

„თქვენგან საუკეთესო ჯიჰადი საზღვრის დაცვის ჯიჰადია, ხოლო საუკეთესო მათგანი აშქალონშია.“ [„სილსილატ ას-საჰიჰა“ — ალ-ალბანის მიერ]

რაც ფარულად მიანიშნებს, რომ ჰადისში ნახსენები ეს ადგილი მომავალში იქნება დიდი ჯიჰადის ადგილი, რომელიც მოითხოვს დიდ მოთმინებას ღირსეული მებრძოლებისგან ალლაჰის გზაზე გამძლეობისა და დაცვის მეშვეობით. ყველაფერი, რაც მან წინასწარმეტყველა, ახდა.

- წინასწარმეტყველი მუჰამედი (ალლაჰის მშვიდობა და კურთხევა მასზე იყოს) აცნობებდა მრავალ სამეცნიერო დაფარულ ფაქტს 1400 წელზე ადრე, და შემდეგ თანამედროვე მეცნიერებამ დაადასტურა მისი სიტყვების სიმართლე და სიზუსტე. ამის მაგალითია მისი ნათქვამი:

„როცა სპერმა 42 დამეს გაატარებს, ღმერთი მასზე ანგელოზს აგზავნის, რომელიც მას ფორმას აძლევს და უქმნის სმენას, მხედველობას, კანს, ხორცსა და ძვლებს...“ [მუსლიმის მიერ გადმოცემული]

- თანამედროვე მეცნიერებამ აღმოაჩინა, რომ ნაყოფის ჩასახვიდან 43-ე დღიდან იწყება ჩონჩხის ფორმირება და ადამიანის ფორმის გამოჩენა — რაც სრულად ემთხვევა წინასწარმეტყველის სიტყვებს.

• **ყურანი** — უდიდესი სასწაული, რომელიც დარჩება მოსასჯელ დღემდე. ის გამოირჩევა ენით მიუწვდომელი სტილით, და ყველაზე ფაქიზი არაბული ენის მცოდნეებიც კი ვერ შეძლეს მისი ყველაზე მოკლე სურის მსგავსი ტექსტის შექმნას. ყურანში ბევრი დაფარული და უხილავი საკითხია ნახსენები, რაც გახდა მრავალი მეცნიერის ისლამში მოქცევის მიზეზი. [მათ შორის, ვინც ღიად გამოხატა ღრმა აღფრთოვანება ყურანის ასტრონომიული ფაქტებით, არის პროფესორი იოშიჰიდე კოზაი, ტოკიოს ობსერვატორიის დირექტორი იაპონიაში]. მაგალითი: ყურანში ნათქვამია, რომ ღმერთი განაგრძობს სამყაროს გაფართოებას:

„ჩვენ დავამზადეთ ცა ძალით, და ჩვენ მას ვაფართოებთ“ [აზ-ძარიათ: 47]. ეს სამეცნიერო აღმოჩენა მხოლოდ თანამედროვე ეპოქაში დადასტურდა. როგორი სიზუსტითა და სიბრძნითაა ნათქვამი ყურანში!

○ პირველი ღვთიური გამოცხადება ყურანიდან იყო სიტყვა: „იკითხე შენი უფლის სახელით, რომელმაც შექმნა“ [ალ-ალაყ: 1]. კითხვა არის ცოდნისა და გაგების გზა, რომელიც ადამიანს წინ წასწევს ცხოვრების ყველა სფეროში.

📖 **დამატებითი დეტალებისთვის იხილეთ წიგნი:**

„ისლამი და თანამედროვე მეცნიერების აღმოჩენები — მტკიცებულებები მუჰამადის (მშვიდობა მას) წინასწარმეტყველების სისწორეზე“.

“Islam and the Discoveries of Modern Science as the evidence and proofs of the prophethood and messengership of Muhammad (peace be upon him)”.

▪ **ლოგიკური შენიშვნა:** რაც ითქვა, წარმოადგენს სამართლიან და გონივრულ კრიტერიუმს, რომელიც სხვადასხვა დონეზე მყოფ ყველა გონებას შეუძლია გაიგოს, რათა ამოიცნოს ნებისმიერი წინასწარმეტყველის ან მაცნებლის ჭეშმარიტება და, შესაბამისად, მისი მოწოდების და გზავნილის სისწორე.

თუ იუდეველს ან ქრისტიანს ჰკითხავენ: „რატომ იწამე ამა თუ იმ წინასწარმეტყველის წინასწარმეტყველებას, მაშინ როცა მის სასწაულებს არ შესწრებიხარ?“ — პასუხი იქნება:

„იმის გამო, რომ სასწაულების გადმომცემთა უწყვეტი მოწმობები არსებობს.“

➤ ეს პასუხი ლოგიკურად მიგვიყვანს მუჰამედის წინასწარმეტყველების რწმენამდე, რადგან მის სასწაულებზე გადმომცემთა უწყვეტი მოწმობები ბევრად უფრო მეტია, ვიდრე ნებისმიერი სხვა წინასწარმეტყველის შემთხვევაში.

■ ამასთან ერთად, მისი ბიოგრაფიით, რომელიც ალლაჰმა დაიცვა, მის მოწოდების ქმმარიტება აშკარა ხდება:

1. მისი მუდმივი სწრაფვა, რომ პრაქტიკულად განახორციელოს ყველაფერი, რასაც მოუწოდებდა – დაწყებული ღვთისმსახურების გზით დაძრულ სწავლებებზე, მაღალი ზნეობითა და კეთილშობილური მორალით დასრულებული, ასევე მისი ღვთისმოსაობით და ზურგის შექცევით ამ წარმავალი სამყაროსთვის.

2. მუჰამედმა (ალლაჰის მშვიდობა და კურთხევა მას) უარყო მექელთა შეთავაზებები – სიმდიდრის, მეფობის, პატივისცემისა და მათი მაღალი წრის ქალებთან ქორწინების შესახებ – იმ პირობით, რომ მას მიეტოვებინა თავისი მოწოდება (ერთ-ერთი ალლაჰის თაყვანისცემისკენ, კერპების თაყვანისცემის უარყოფისკენ, სიკეთისკენ მოწოდება და ბოროტებაზე აკრძალვა), მაშინ როცა ის იტანჯებოდა მტკივნეული ზეწოლით, მტრობით, ღვენით, და შემდგომში ომებით თავისი ხალხისგან მისივე მოწოდების გამო.

3. მისი გულმოდგინება იმაში, რომ ასწავლოს თავის თანამოაზრეებსა და ერს არ გადააჭარბონ მისი ქებისას. მან თქვა:

„არ გადაჭარბოთ ჩემს ქებაში ისე, როგორც ქრისტიანებმა ქება-დიდება მიაგეს მარიამის ძეს. მე მხოლოდ მონა ვარ, მაშ თქვით: 'ალლაჰის მონა და მისი მაცნე.'“ [საჰიჰ ალ-ბუხარი]

4. ალლაჰმა დაიცვა იგი მანამ, სანამ მან გზავნილი სრულად არ გადასცა და ალლაჰმა გაახარა იგი ისლამური სახელმწიფოს დაფუძნებით.

✓ განა ეს ყველაფერი არ არის საკმარისი მტკიცებულება იმისთვის, რომ მუჰამედი (ალლაჰის მშვიდობა და კურთხევა მას)

მართლა ჭეშმარიტია თავის განცხადებაში და ის არის ალლაჰის მაცნე?

➤ ჩვენ ვამჩნევთ, რომ წიგნში [გამეორება 33:2] არსებულ ფრაზა „და ის მოვიდა ათი ათასი წმიდანით“ წამლილია არაბული თარგმანიდან ფრაზის შემდეგ „და მან იბრწყინა ფარანის მთიდან“, რაც საოცრად შეესაბამება წინასწარმეტყველ მუჰამედზე (ალლაჰის მშვიდობა და კურთხევა მას) წინასწარმეტყველებას – მზის ამოსვლის მსგავსად მისი შუქის გავრცელებით ჰორიზონტებზე.

წიგნში „დაბადება“ (21:21) ნათქვამია: „და ისმავლი დასახლდა ფარანის უდაბნოში“, და უწყვეტი გადმოცემით ცნობილი ფაქტია, რომ ისმავლი (მშვიდობა მას) ცხოვრობდა ჰიჯაზში. შესაბამისად, ფარანის მთები ჰიჯაზის მთებია მექაში. ეს კი ამკარად მიუთითებს მუჰამედზე (ალლაჰის მშვიდობა და კურთხევა მას), როცა ის მშვიდობით შევიდა მექაში დამპყრობლის რანგში, სისხლის დაღვრის გარეშე, აპატია მის მცხოვრებლებს და თან ახლდნენ ათი ათასი თანმხლები.

ეს ამოღებული ფრაზა „და ის მოვიდა ათი ათასი წმიდანით“ დადასტურებულია King James Version, American Standard Version და Amplified Bible თარგმანებში.

➤ ასევე, მომლოცველთა საგალობელში (ფსალმუნი 84:6), სიტყვა (ბაქა) არაბულ თარგმანში შეცვლილია, რათა არ აღინიშნოს მკაფიოდ კააბას - ისკენ (მექაში), წინასწარმეტყველ მუჰამედის სამშობლოში. მექას ასევე ეწოდება ბაქა, რაც ნახსენებია ყურანში სურა ალ-იმრანში (3:96):

"უპირველესი სახლი, რომელიც შექმნილია ადამიანთათვის, ის არის ბაქაში, კურთხეულია და გზამკვლევა სამყაროებისთვის."

ეს ტექსტი დადასტურებულია King James Version-ში და სხვა თარგმანებში სიტყვით "valley of Baca", სადაც სიტყვა Baca იწყება დიდი ასოთი, რაც მიუთითებს, რომ ის არის საკუთარი სახელი, და საკუთარი სახელები არ ითარგმნება.

✠ გთხოვთ, იხილოთ წიგნი:

"მუჰამედი (ალლაჰის მშვიდობა და კურთხევა მას) ნამდვილად არის ალლაჰის მაცნე."

"Muhammad (Peace be upon him) Truly Is the Prophet of Allah".

■ **ისლამის ზომიერება და უნივერსალურობა:** ისლამი არის მშვიდობის რელიგია, რომელიც მოიცავს ყველას, აღიარებს მათი უფლებები და მოუწოდებს რწმენისკენ ალლაჰის ყველა წინასწარმეტყველის მიმართ.

➤ ისლამი მოდის ზომიერებით ყველაფერში, განსაკუთრებით რწმენის საკითხებში, და ეხება ქრისტიანობაში ყველაზე მნიშვნელოვან თემას — ქრისტეს (მშვიდობა მას) საკითხს. ისლამი მოუწოდებს:

• რწმენისკენ იმისა, რომ იესო ქრისტე (მშვიდობა მას) არის წინასწარმეტყველი, ასევე რწმენისკენ მისი დაბადების სასწაულის და მისი აკვანში ლაპარაკის სასწაულის, რაც იყო ალლაჰის ნიშანი მისი დედის ბრალდებებისაგან გასათავისუფლებლად, რომელიც იუდაიზმმა უზნეობაში დაადანაშაულა; და ასევე ეს იყო მტკიცებულება მისი შემდგომი წინასწარმეტყველებისა და გზავნილობისათვის.

✓ **ლოგიკური თვალსაზრისით:** ეს არის გონივრული და ზომიერი განცხადება, რომელიც არც იუდაიზმის დაუდევრობას წარმოადგენს ქრისტეს (მშვიდობა მასზე) გზავნილის უარყოფით, მისი დაბადების მრუშობასთან დაკავშირებით და მისი დედის შეურაცხყოფით, და არც ქრისტიანობის გადაჭარბებას, რომელმაც მას ღვთაებრიობა მიაწერა.

■ **რა ასახავს ამას რაციონალური თვალსაზრისით:**

✓ ისევე როგორც სუფთა ბუნება და საღი გონება ვერასდროს მიიღებს ადამიანისა და ცხოველის ბუნებების შერწყმის იდეას — მაგალითად, ადამიანის დაქორწინება ძროხაზე ან სხვა ცხოველზე, რათა გაჩნდეს არსება, რომელიც ნახევრად ადამიანია და ნახევრად ცხოველი — რადგან ეს ადამიანისთვის დამამცირებელია და მისი ღირსების შელახვაა, მიუხედავად იმისა, რომ ორივე (ადამიანი და ცხოველი) მხოლოდ შექმნილნი არიან.

იგივე წესი plays სუფთა ბუნებასა და საღ გონებაზე: მათთვის მიუღებელია ღმერთის ბუნების შერწყმის იდეა ადამიანთან, რაც გულისხმობს ღვთაებრივისა და ადამიანურის გაერთიანებას ერთ არსებაში. ეს იმას ნიშნავს, რომ ღმერთის დიდება და სიდიადე იკლებს, რაც ყოვლად დაუშვებელია.

მით უმეტეს, თუ ეს არსება დაიბადა სქესობრივი ორგანოებიდან, და მით უმეტეს, თუ რწმენა მოიცავს ჯვარცმას, მოკვლას, დამარხვას დამცირების შემდეგ — როგორიცაა ფურთხება, სილა, ტანისამოსის გახდა და სხვ. — ასეთი დამამცირებელი რწმენა არ შეეფერება ღიად ღმერთს.

✓ ცნობილია, რომ ქრისტე (ალლაჰის მშვიდობა მასზე იყოს) ჭამდა საკვებს და სჭირდებოდა ბუნებრივი საჭიროებების დაკმაყოფილება. ასეთი რამ არ შეეფერება ღმერთს, რომ აღწერილ იქნეს ამგვარად ან გამოისახოს შექმნილ ადამიანში, რომელიც იძინებს, შარდავს, განავლის გამოდევნის საჭიროება აქვს და რომლის მუცელშიც იკავებს უწმინდურ, ბინძურ ნარჩენებს.

✓ ისევე, როგორც მცირე, შეზღუდული ჭურჭელი ვერ იტევს ზღვის წყლებს, ასევე მოუღებელია იმის მტკიცება, რომ ღმერთი შეიძლებოდა მოეთავსებინა სუსტი ქმნილების საშოში.

✓ ისევე, როგორც არ არის გონივრული, რომ ვინმემ სხვისი ცოდვა იტვირთოს — თუნდაც ის მათი მშობელი იყოს — ეს მითქვამს თავად ქრისტიანულ ტექსტებში:

"მშობლები არ უნდა დაისაჯონ შვილების ცოდვის გამო და არც შვილები — მშობლების გამო. თითოეული თავისი ცოდვისთვის დაისჯება" (მეორე რჯული 24:16), "ვინც სცოდავს, ის დაისჯება. შვილი არ იტვირთავს მამის დანაშაულს და არც მამა — შვილისას. მართლის სიმართლე მასვე დარჩება და ბოროტის ბოროტება მასვე მიეწერება" (ეზეკიელი 18:20).

ამიტომ არ არის გონივრული, რომ ადამის შთამომავლობა იტვირთოს ცოდვა, რომელიც არ ჩაუდენიათ, მხოლოდ იმიტომ, რომ ადამმა დაარღვია ბრძანება.

ამრიგად, მემკვიდრეობითი ცოდვის იდეა უარყოფილია თავად ბიბლიით, და შესაბამისად, ქვითხვა და გამოსყიდვის იდეაც არამართებულია, რადგან ის არ შეესაბამება არც წმინდა ტექსტს და არც გონივრულობას.

✓ მოდით, წარმოვიდგინოთ, რომ ღმერთის პატიება ადამის დაუმორჩილებლობაზე (რაც მხოლოდ აკრძალული ხის ნაყოფის ჭამაში გამოიხატებოდა) მოითხოვდა ჯვარცმას და მოკვლას — რატომ არ იყო ჯვარცმული და მოკლული თვითონ ადამი, ვინც

ჩაიღინა ეს ცოდვა?
რატომ გახდა ამის მსხვერპლი ქრისტე — ვინც იყო მქადაგებელი, მართალი, ღვთისმოსავი და ერთგული თავისი ღვთის მიმართ? მით უმეტეს, რომ ეს რწმენა ამტკიცებს, თითქოს თვით ღმერთი განკაცდა და მასზე განახორციელეს ეს ყველაფერი!

✓ რა ითქმის იმ დიდი ცოდვებზე და ურჩობებზე, რომლებიც კაცობრიობამ ადამის შემდეგ ჩაიღინა? ნუთუ ეს მოითხოვს ახალ ჯვარცმასა და ღმერთის მოკვლას ახალი ადამიანის სახით? თუ ასე იქნებოდა, კაცობრიობას დასჭირდებოდა ათასობით ქრისტე, რომ შეესრულებინათ ეს წოდებული გამოსყიდვის როლი.

✓ რატომ არ აპატია ღმერთმა ადამს, თუკი მან მოინანია? ნუთუ მას არ შეუძლია პატიება? რა თქმა უნდა, შეუძლია!

✓ თუ ქრისტეს ღვთაებრიობის მტკიცება მისი მამის გარეშე შობაზეა დაფუძნებული — მაშ, რას ვიტყვით ადამზე, რომელიც მშობლების გარეშეც კი შეიქმნა?!

✓ თუ ღვთაებრიობის მტკიცება მის ჩადენილ სასწაულებზეა დაფუძნებული — მაშ, რას ვიტყვით მუჰამადზე და სხვა წინასწარმეტყველებზე, რომლებმაც მრავალი სასწაული მოახდინეს?

ნუთუ მათაც ღმერთებად ვაღიარებთ?! რა თქმა უნდა — არა!

■ **არსებობს კიდევ ერთი გონივრული ასხნა:**

რადგან ქრისტეს ბუნება, რომელსაც ქრისტიანობა ღვთაებრივ მაცხოვრებლად მიიჩნევს, ან მოკვდავია ან უკვდავი — ამ ორის გარდა ვარიანტი არ არსებობს:

1. თუ ქრისტეს ბუნება მოკვდავია — მაშინ ის ღმერთი ვერ იქნება, და შესაბამისად, რწმენა, რომ იგი ერთდროულად ღმერთი და მაცხოვარია, არასწორია.

2. თუ ქრისტეს ბუნება უკვდავია, რადგან ის ღმერთია — მაშინ ის არ მოკვდა, და შესაბამისად, არც გამოსყიდვა განხორციელდა.

- რაც ლოგიკურად ითქვა ღვთაებრივი და ადამიანური ბუნებების გაერთიანების დაუშვებლობაზე ქრისტეს შესახებ, იგივე ვრცელდება სხვა ერის რწმენებზე სხვადასხვა ეპოქაში — მაგალითად, ინდოეთში კრიშნაზე, ბუდაზე აღმოსავლეთ აზიაში, და ჰორუსზე ძველ ეგვიპტეში — რომლის ამბავიც ქრისტეს ამბავზე უფრო ძველია.

✓ ამრიგად, ცხადია, რომ ეს რწმენა უბრალოდ გადმოტანილია უძველესი ხალხების მითად, ლეგენდად და ზღაპრად გადმოცემული მრწამსებიდან — არანაირი საფუძველი არ აქვს არც ღვთიური გამოცხადების, არც საღი გონების თვალსაზრისით.

■ **განმარტება:**

➤ ქრისტიანობა ამტკიცებს ქრისტეს (ალლაჰის მშვიდობა მასზე იყოს) ღვთაებრიობას, მიუხედავად იმისა, რომ მან არცერთ სახარებაში ერთხელაც კი არ უთქვამს ეს ნათლად — მაგალითად, რომ ეთქვა „მე ვარ ღმერთი“ ან „მომემსახურეთ“. ის არც თავის მოწაფეებს ასწავლიდა მსგავს რამეს.

➤ პირიქით, (მათე 21:11) მიგვითითებს, რომ ქრისტე, მშვიდობა მას, იყო წინასწარმეტყველი, რადგან წერია: „**ბრბო მუჰასუბა: ეს არის იესო, წინასწარმეტყველი**“.

➤ ქრისტემ (ალლაჰის მშვიდობა მასზე იყოს) ასევე ასწავლა თავის მოწაფეებს ლოცვა თაყვანისცემით, როდესაც სახით მიწაზე დაემხო, როგორც აღნიშნულია (მათე 26:39)-ში. ვის თაყვანს სცემდა იგი? განა ეს მისი ღმერთი არ იყო?! ზუსტად ასე სრულდება ლოცვა ისლამში.

➤ ქრისტემ ასევე ასწავლა მოწაფეებს ერთმანეთის მისაღმება მშვიდობის სიტყვებით, როგორც (იოანე 20:21, 26) წერია. ეს სწორედ ისლამური მისაღმებაა: „მშვიდობა იყოს შენზე“ და პასუხი: „და შენზეც იყოს მშვიდობა“.

➤ ბევრი ადამიანი, როცა ისლამს იღებს, ამბობს: „ახლა ჩვენ უკეთესი ქრისტიანები ვართ, ვიდრე მანამდე ვიყავით, რადგან ჩვენ ვმოყვებით ქრისტეს სწავლებას“.

■ **განმარტება:** წმინდა ყურანში არსებობს სრული სურათი სახელწოდებით „სურათ მარიამი“, რომელიც დიდად აფასებს ქრისტესა და მის დედას (მშვიდობა მათზე) ისეთი პატივით, რაც ბიბლიაში არ მოიპოვება.

➤ ისლამი ამადლებს იესოსა და მისი დედის სტატუსს და მოუწოდებს რწმენას მის წინასწარმეტყველებად, როგორც ერთ-ერთ ყველაზე ღირსეულ წინასწარმეტყველში, და მის სწავლების მიყოლას, რადგან ის შეესაბამება ისლამის სწავლებებს, რომელსაც მოიტანა მუჰამადმა (მშვიდობა და კურთხევა მასზე).

✚ **გთხოვთ, გაეცნოთ შემდეგ წიგნებს:**

„მშვიდი დიალოგი ქრისტიანსა და მუსლიმს შორის“ და

„რატომ ავირჩიეთ ისლამი სარწმუნოებად?“

“A Quiet Dialogue Between a Christian and a Muslim.”

“Why choose Islam as a religion?”

■ **დასასრულს**, რადგან ეს წარდგენა იყო ობიექტური, რაც შეესაბამება გონივრულ ლოგიკას — იმ გონებას, რომელიც ალლაჰმა მოგვცა სიმართლისა და სიცრუის გასარჩევად — და შეესაბამება სუფთა სულების მისწრაფებებს მაღალი რწმენისადმი, ჩნდება კითხვა ყველასთვის, ვინც აღიარა ჭეშმარიტება მუჰამადის (მშვიდობა მასზე) მოწოდების მტკიცებულებებიდან, მაგრამ ჯერ კიდევ არ დაუჯერია:

- რა გამლით ხელს, რომ გულწრფელად დაფიქრდეთ ისლამზე და განიხილოთ, პასუხობს თუ არა ის თქვენს შეკითხვებს, განსაკუთრებით რწმენის საკითხში ალლაჰში (ღმერთში), რასაც სხვა რელიგიებში ვერ პოულობთ? რადგან ალლაჰის წინაშე პასუხს აგებთ თქვენს რწმენაზე და იმაზე, თუ როგორ ეძიეთ ჭეშმარიტება.

- რა ზიანი არსებობს იმაში, თუ არჩევ ისლამს, რომელიც გაწვდით ლოგიკურ და მარტივ პასუხებს ყველა კითხვაზე, ყოველგვარი გონების იძულების გარეშე კონკრეტული იდეის მიღებაზე — და ამით არ კარგავ რწმენას ქრისტეში (მშვიდობა მასზე), არამედ სწამს მისი ჭეშმარიტი სახით, რომელიც შეესაბამება ბუნებას და არ ეწინააღმდეგება გონივრულ აზროვნებას — და შენს გულში ინარჩუნებ მის მიმართ სიყვარულსა და პატივისცემას, რადგან ისლამში ქრისტეს (მშვიდობა მასზე) და მისი დედის, ქალწული მარიამის (მშვიდობა მასზე) მაღალი და ღირსეული ადგილი უკავია, და ამავდროულად არ კარგავ რწმენას არც ერთ წინასწარმეტყველში??

ალლაჰმა მიგვიყვანოს ყველა სიკეთესა და ჭეშმარიტ გზაზე.